

Arcok rácsai előtt

Ha meg akarom érni
a nyugdíjkorhatárt
idő előtt nyugdíjba
kell mennem – *döntöttem*
kilencvenhárom márciusában
különben megfojtanak
elfojtott szorongásaim
s lassacskán fölزابálnak
a mindig átmeneti kor
extrára éhes
kaján kannibáljai.

Nézem a szenttelen
és kaméleon arcokat
utcán buszon
alkalmi találkozókon
házimoziüm üvegvásznán
Nézem őket
a hallgatva is beszélőket
a beszédesen hallgatókat
a beszélve beszélőket
s utolér a nemtudomság:
kiben ki mi lakik?
Valójában ki kicsoda?

Hinni nekik?
Kegyüket keresni?
Szolgálni kényszeres szeszélyeiket?
Inkább szitával hordok vizet
a fekete sivatagba
vagy virágot gyűjtök
a kietlen fagyos hómezőn
BESZÉLŐre váró kedvesemnek.

A hitetlenség mágnese viharában

*Nem szabad közel engednem magamhoz
a pimasz boltlelkűeket
s a mindennapi rémtörténetet,
különben eszementen
pörögni kezd: Iránytűm,
márpedig nem tévesztetek utat
a hitetlenség mágnese viharában.*

Az iszony netovábbja

*Nincs iránytű az emberekben
s a hajó is csak sodródik
a medresíncs Golf-áramlaton,
sunyi jéghegyek felé.*

Titanic-katasztrófa?

*Gyufásdoboz egy lavór vízben,
abhoz képest, amibe belefúltok
szeretve-gyűlölt felellenségeim
vagy tán egészen azok.*

Naponta

Mindennap egy kicsit
(gondoltam mosogatás közben)
írj le néhány
igaz, okos emberi szót,
biteles mondatot.

Meglátod, végül te leszel a nyerő,
mikor majd
megveszekedett ellenségeid is
barátságodra hivatkoznak.

